

[Kristen Amby.]

Jeg sagde i eftermiddags, at jeg var overbevist om de russiske lederes politiske klogskab. Det er endvidere sagt fra denne talerstol af det ærede medlem hr. Rasmus Hansen, at enhver jo ved, hvad både sejrherren og besejrede vil komme til at lide i en krig. Jeg sagde, at lyspunktet i forhold til mellemkrigsårene var det, at de russiske statsledere er realister. Men jeg synes i alt fald, det klæder danske — kommunister eller ikke kommunister — meget ilde at tale på en måde, som om dette, at vi foretager noget, som vi er i vor fulde ret til, både efter FN-pagten og efter tingenes natur, når vi ikke ønsker at komme ind i den østlige blok, er en provokation, som kan nedkalde straffen over vore hoveder. Jeg har ikke engang hørt slig tale fra ansvarlig russisk side. Atlantpagten har dog nu bestået i to år, og det er i alt fald ikke taler af den slags, der fremmer den fred, som jeg er overbevist om at alle statsledere inderligt ønsker bevaret. I hele dette spil forlanger man ofte mere, end det er muligt at nå, men freden er ikke noget, man opnår een gang og så har for evigt. Freden nås kun ved, at man holder fred i denne måned og næste måned, i dette år og næste år ved slidsomt og trælsomt arbejde midt i al den strid, der kan være i verden.

Det er mit indtryk, at de ansvarlige statsledere fra den østlige blok vel søger at få deres interesser varetaget, og de bruger stærke og skarpe metoder, de er dygtige, men de søger ikke krig, og de ved — ja, det er måske så meget sagt; mørklægningen kan jo gøre en selv uvidende —, men de burde vide, at ingen ansvarlige statsledere i den vestlige verden overhovedet tænker på en offensiv krig. Det, der er vor frihed i den vestlige verden, er vor frihed — men den vil vi nu ikke opgive — nemlig friheden også for idioterne til at sige alt det tosseri, de siger, enten det er en rig idiot eller en magtmæssig idiot, der taler om at kaste atombomber eller lave præventive krige. Men statslederne i Sovjet og vore hjemlige kommunister burde i alt fald vide, at de ikke taler på nogen statsleders vegne, på ingens.

Det er ulykkeligt, at vi har denne dybtgående konflikt her i landet og i Vesteuropa, selvom det er lykkeligt, at et så stort flertal indtager en bestemt holdning. Men det får endda være. Det værste er, at bestræbelserne for at bevare freden måske mere end af noget andet vanskeliggøres af, at der er så mange krigsophidsere i Vesteuropa, der pådutter deres egne landsmænd i Danmark,

i Frankrig, i Italien, i England, i andre lande i Vesteuropa, krigeriske hensigter, som de slet ikke har. Vore kommunistiske landsmænd kender i hvert fald dette land så godt, at de ved, at i Danmark er der ingen ansvarlig, der betragter vort makkerskab i den pagt, vi er inde i, som andet end et instrument til at bevare freden. Hvis andre bryder den, fordi de vil bryde den — hvad jeg ikke tror de vil —, vil dette instrument også blive brugt, det skal man aldrig tvivle om, til at forsvare friheden og uafhængigheden. Når de ved, at der ikke er andre hensigter end fredshensigter bag dette pagtsystem, kan de vel bekæmpe det, men de kan aldrig og burde aldrig overfor deres landsmænd bruge de argumenter, som både her og andetsteds misbruges og vil blive misbrugt til at fremstille os som med i en krigsophidselseskampagne.

Det er mit håb, at såvel det, vi nu er i færd med at foretage, og hele pagtsystemet, som de forhandlinger, der i dag foregår i De Forenede Nationer, og de forhandlinger, der forhåbentlig skal foregå inden så længe mellem de bestemmende magter, de såkaldte fire stormagter, vil medvirke til, at freden også vil blive bevaret i år. Holder freden i 1951, må vi fortsat arbejde for at holde den i 1952 og videre frem. Ulykkeligt er det, at manglen på realitetssans hos mange får dem til at spænde forventningerne til menneskene højere, end menneskene fortjener det. Vi kan af klogskab og af realitetsgrunde måske — fordi vi ved lidt om, hvad der ellers møder os — tvinges til at holde fred i dag og i morgen; den evige fred kommer først, når mennesker er andre skabninger, end vi er i dag. Og derfor tror jeg, at som de realister, vore kommunistiske landsmænd er, skulle de reelt arbejde med på at skabe en sådan tone i forhandlingerne og drøftelserne, at det blev klart og tydeligt, at de ønskede det, de siger de ønsker, og arbejdede for det, de siger de ønsker at arbejde for.

Johs. Christiansen: Den dagsorden, det ærede medlem hr. Viggo Starcke har foreslået, dækker, som enhver kan se, over en dobbeltstilling i hans parti, måske endda over en tredobbelt. Sligt er set før. Jeg må læse dagsordenen i forbudelse med det ærede medlems udtalelser således, at hvis dagsordenen vedtages, må hans parti i realiteten være for det foreliggende forslag med alle dets konsekvenser. På den anden side: da regeringen skal sikre styrkernes tilvejebringelse, kan den selvfølgelig ikke modtage dagsordenen, hvorefter retsforbundet så kan lade være med at stemme